

MIEROSZOWSKI

herbu Ślepowron
hrabiowie i szlachta

Herb hrabiów Mieroszowskich: tarcza błękitna kończata, przez nią na ukos od prawej ku lewej pas czerwony z obwódkami srebrnymi, nad nim orzeł śląski czarny, na jego piersi srebrny półksiężyc, którego oba rogi zakończone trefią, pod pasem herb zwykły Ślepowron, lecz ptak zwrócony w lewo, tarcza nakryta koroną hrabiowską, w niej dwa hełmy w koronach, na prawym Ślepowron z pierścieniem w dziobie, na lewym orzeł śląski jak na tarczy, lambry z prawej strony błękitne, z lewej czerwone, jedne i drugie srebrem podbite. (herb Ślepowron zobacz pod rodziną Kossakowskich.)

Jak daleko sięgają piśmienne urzędowe pomniki, to jest od końca XIV stulecia, widzimy rodzinę Mieroszowskich, pisaną także Mieroszewski i Miroszowski, licznie już rozrodzoną i rozdzieloną na dwie gałęzie zamieszkujące jedną w ziemi Ciechanowskiej, piszącą się na Mieroszowicach i Gąsiorowie, drugą w województwie krakowskim w powiecie proszowskim, dziedziczącą na Miroszowie Gąsiorowie i innych majątkach, nie ulega wątpliwości, że druga gałąź pochodzi od pierwszej, gdyż właściwą siedzibą wszystkich Ślepowrończyków było północne Mazowsze, a głównie ziemia ciechanowska, a i to także rzeczą pewną, że senatorska rodzina Gąsiorowskich Ślepowrończyków jest z Mieroszowskimi jednej dzielnicy, gdyż to wspólne pochodzenie wykazują gniazdowe posiadłości obu rodzin, liczne wzmianki w aktach północnego Mazowsza i wreszcie, że aż do połowy XVI stulecia Mieroszowscy Ciechanowscy pisali się z Gąsiorowa, a niektórzy Gąsiorowscy do czasów obecnych piszą się z Mieroszowic. Mieroszowscy w ziemiach Ciechanowskiej i Wizkiej osiedleni, byli dość liczni i w XV stuleciu należeli do

zamożniejszego obywatelstwa swoich powiatów, kilku z nich piastowało urzędy ziemskie, a Stanisław był między latami 1440 a 1450 kasztelanem wickim; już przecież w pierwszych latach XVI stulecia, większa ich liczba wzięła nazwisko Gaşiorowski, kilku nazwało się Gaşiewskimi a pozostali z nazwiskiem Mieroszewski v. Mieroszowski, nie byli nigdy rozrodzeni, istnieją przecież do czasów obecnych i udowodnili szlachectwo w Królestwie Polskim w latach 1837-1853.

Brak odpowiednich źródeł niepozwała oznaczyć ściśle czasu, w którym gałąź krakowska Mieroszowskich oddzieliła się od swej rodowej gałęzi Ciechanowskiej należy jednak przypuścić, że jej przesiedlenie nastąpiło jednocześnie z przesiedleniem się z północnego Mazowsza w południowe strony kraju innych rodzin herbu Ślepowron, to jest od czasu Władysława Łokietka, gdy ten monarcha wynagradzając zasługi rycerskie kilku Ślepowrończyków nadał im ziemie, na swych politycznych przeciwnikach skonfiskowane w Małopolsce, do tej też epoki należy odnieść fundację Miroszowa i Gaşiorowa w powiecie proszowskim¹⁾ jakoż w aktach krakowskich mamy dowodny ślad, że już za króla Kazimierza Wielkiego, Mieroszowscy byli właścicielami tych wsi i że posiadali jakoweś przywileje nadane sobie od wspomnionego monarchy.

Protoplastą wszystkich dość licznie obecnie w dawnej Małopolsce rozrodzonych Mieroszowskich, jak się o tym z akt grodzkich i ziemskich krakowskich przeświadczyć można, był Andrych (Jędrzej) dziedzic na Miroszowie, między latami 1330 a 1380 żyjący, z jego czterech synów Maciej udowodnił w roku 1419 w grodzie krakowskim przywilejem króla Kazimierza Wielkiego, swoje dawne szlachectwo, Marcisz (Marcin) i Wojciech byli protoplastami dwóch linii zgasłych w XVI - XVII stuleciach a Mikołaj z przydomkiem Baraniec, dziedzic dóbr Hlikowic spłodził Stanisława, z którego dwóch synów, młodszy Piotr zostawił potomstwo od dziedzictwa wsi Wygnanowa biorące nazwisko Wygnański, a starszy Andrych (Jędrzej) dziedzic na Hlikowicach ożeniony z Katarzyną Psarską był ojcem liczego potomstwa, z którego Mikołaj zm. 1516, zaślubiwszy bogatą dziedziczkę Jadwigę Smolską (ze Smolic), dostał za nią w posagu znaczne majątności w województwie łączyckim a między innymi wieś Mieroszowice, od której też pisał się, poprzednio zaś będąc dworzaninem książąt Opolskich i ważne oddawszy im usługi, otrzymał w nagrodzie majątek Jakóbowice w górnym Śląsku, z tego wynikało, iż jego potomkowie aż do połowy XVIII stulecia dziedzicząc na tych dobrach i do nich dołączywszy rozległe inne prawem kupna lub sukcesji nabyte, w nich prawie stale zamieszkując i związkami pokrewieństwa, łącząc się z rodzinami śląskimi, uważali tę prowincję za swoją drugą ojczyznę, i choć w Rzeczypospolitej znaczne także posiadali majątności, mały tylko udział brali w jej sprawach publicznych a więc i jej dostojeństw (z małym wyjątkiem) posiadać nie mogli, syn Mikołaja z Jadwigi Smolskiej, Jan dziedzic na

Mieroszewicach Podłężu, Bangowie , Jakubowicach i t. d. Skarbnik będziński i podstarosta krakowski, zostawił dwóch synów z tych:

- 1) Krzysztof † 1623 za żoną Jadwigą Szalamon, ostatnią z swojej rodziny, odziedziczył w posagu rozległy majątek Mysłowice w górnym Śląsku²⁾, umierając 1623 bezdzietny, legował swojemu synowcowi także Krzysztofowi.

- 2) Wojciech, podwojewodzy krakowski, z żony Doroty Gosławskiej spłodził trzech synów: z tych najmłodszy Wojciech starosta sławkowski zostawił liczne potomstwo istniejące dotychczas w Królestwie Polskim i w Galicji.

- 3) Krzysztof sekretarz i inżynier królewski, mąż wielkiej nauki i zasłużony krajowi w 1644, posłował od króla Władysława IV do Rakoczego księcia siedmiogrodzkiego dla pogodzenia go z cesarzem, w oblężeniu r. 1655 Krakowa przez Szwedów, ważne oddał usługi Czarnieckiemu dozorując sypania baterii i uzbrojenia miasta, zamki Olsztyński i Będziński a w 1674 klasztor Jasnogórski częstochowski ufortyfikował, na sejmie r. 1676 otrzymał zatwierdzenie szkoły rycerskiej, którą zamierzył założyć przy akademii krakowskiej, ta jednak fundacja, na którą szlachetnie większą część swojego majątku pragnął poświęcić, nie przysłała do skutku dla egoizmu i zawiści akademików krakowskich i zainteresowanych w tym innych osób, odziedziczywszy po stryju Krzysztofie państwo mysłowickie, utworzył z niego r. 1678 ordynację dla swego domu, zatwierdzoną przez cesarza Leopolda I w r. 1679, która, gdy tegoż roku umarł bezdzietnie, przeszła na jego synowca Jana-Krzysztofa (p. n).

- 4) Jan starosta grodzki i sędzia jeneralny siewierski, ożeniony z Benigną-Esterą baronówną Wilczek na Dubieńsku na Śląsku, zostawił z niej czterech synów; z tych:
 - 1) Jan-Krzysztof z rozporządzenia stryja Krzysztofa ordynat mysłowicki a z działu z rodzeństwem właściciel dóbr Jakubowic i innych na Śląsku, otrzymał w 1746 od króla pruskiego Fryderyka wielkiego tytuł hrabiowski "na Mysłowicach", stolnik podlaski, starosta i sędzia grodzki siewierski, sędzia ziemski bytomski i pszczyński na Śląsku, poseł na sejmy i dwukrotnie deputat na trybunały, że nie miał z dwoma żonami hrabiankami Opensdorff i Kolowrat potomstwa płci męskiej, a tylko z drugiej żony jedynaczkę córkę wydaną za mąż za szlachcica śląskiego Franciszka von Schwellengebel, ta w dom męża przeniósła śląskie posiadłości swojej rodziny, z wyjątkiem ordynacji mysłowickiej która przeszła na jej brata stryjeczego Józefa (p. n).

2) Jerzy-Antoni kustosz koronny, kanonik krakowski, kanclerz siewierski, kilkakrotnie deputat na trybunał koronny, fundator kościoła w Mysłowicach i hojny nadawca arcybractwa miłosierdzia w Krakowie umarł 1756.

3) Andrzej-Leopold z żoną Katarzyną Guzowską 2° v. Myszkowską bezpotomny.

4) Kazimierz dziedzic na Małobądziu, Obiechowie i t. d., podstoli biel-ski chorąży siewierski miał dwie żony: Wiktorię Prószyńską i Katarzynę Dąbską, z nich trzech synów; z tych:

1) Stanisław (najmłodszy) dziedzic dóbr Małobądzkich i zagórskich, starosta będziński zmarł 1804, z żony Magdaleny von Szamb, jego syn Józef, pan znacznego majątku jak Obiechowa, Zagórza, Małobądzia i t. d., szambelan króla Stanisława Augusta, otrzymał w 1798 tytuł hrabiowski pruski z odmianą w herbie, miał dwie żony: Konstancję Wodzicką generałównę małopolską i Jadwigę Siemińską, z pierwszej żony córka Felicja za Franciszkiem Węzykiem, kasztelanem Królestwa Polskiego, zmarła 1876, z drugiej żony córki: Ludwika za Wincentym Siemińskim i Konstancja.

2) Józef II ordynat myślowiecki, burgrabia hakowski, łowczy, łączycki, zmarły r. 1768, dwukrotnie żonaty 1° v. z Agatą Dobińską burgrabianką krakowską; 2° v. z Anną Waxman, podczaszanką oświęcimską; z pierwszej żony syn Jan Nepomucen III ordynat myślowiecki, podczaszy wendeński bezpotomny z żoną Katarzyną Szwykowską, (2° v. pułkownikową Zielińską), z drugiej żony zostawił Józef (II ordynat) syna Wincentego IV ordynata myślowieckiego, zmarłego młodo i bezpotomnie w roku 1780, ordynacja zatem przeszła na jego stryja Felicjana, drugiego syna Kazimierza (p. n.), ten Felicjan V ordynat myślowiecki, generał-major, szambelan i generał-adjutant królewski um. 1806, z żony Heleny Łętowskiej podkomorzanki krakowskiej zostawiwszy pięciu synów, z tych Felicjan dziedzic dóbr Drogini i Ksawery bezpotomni.

3) Jan Kanty dziedzic dóbr Czechy, z żony Jaklińskiej zostawił potomstwo.

4) Karol szambelan polski dziedzic dóbr Deszno, po którym z żony Tekli Bełdowskiej syn Karol.

5) Stanisław najstarszy z synów Feliciana i Heleny z Łętowskich, VI ordynat myślowiecki, szambelan Stanisława Augusta, poseł na sejm czteroletni, marszałek krakowski w konfederacji jeneralnej 1812, prezes komitetu prawodawczego rzeczypospolitej krakowskiej, główny założyciel towarzystwa dobroczynności w Krakowie, zmarły 1824, z żony Kunegundy hr. Zborowskiej potomstwo:

Franciszka za Sewerynem hrabią Zborowskim.

Helena za Ludwikiem Jędrzejewiczem.

Aleksander VII ordynat myślowiecki, będąc bezpotomnym otrzymał od rządu pruskiego pozwolenie sprzedaży ordynacji z warunkiem, że pozyskany kapitał złożony zostanie w depozycie i w administracji sądu apelacyjnego w Raciborzu, a procent od tego kapitału ma pobierać pierworodny w tej linii Mioszowskich a który też ma nosić tytuł ordynata Mioszowskiego-Myślowieckiego; um. 1816.

4) Ignacy pułkownik wojsk polskich, członek towarzystwa przyjaciół nauk krakowskiego, VIII ordynat myślowiecki, um. 1854 bezpotomny.

5) Jan szambelan dworu polskiego a następnie rosyjskiego: senator rzeczypospolitej krakowskiej, IX ordynat myślowiecki, dziedzic dóbr Piasko- Skalskich i Chrzanowskich, fundator trzech stypendii dla niezamożnej szlacheckiej młodzieży, umarł 1866, miał dwie żony: Wiktorię Kloze dziedziczkę dóbr Chrzanowskich i Teklę Bełdowską, z 1 żony

a) hr Sobiesław ur. 1820, X ordynat myślowiecki, dziedzic dóbr Piaskowej Skały w Królestwie Polskim, otrzymał w 1869 tytuł hrabiowski austriacki z odmianą w herbie, zaślubił w 1848 Julię Lubicz Gruszecką, z niej:

Hr. Cezaryna ur. 1855, zaśl. 1875 Stanisławowi hr Aleksandrowiczowi.

b) Wiktoria ur. 1825 dziedziczka dóbr Rudułowice, zaśl. Karolowi Nieczuja Dębińskiemu.

c) Hr. Stanisław ur. 1827 dziedzic dóbr Karniowice w Galicji, prezes rady powiatowej krakowskiej, otrzymał w 1869 tytuł hrabiowski austriacki, z odmianą w herbie, fundator domu ordynacji myślowieckiej w Krakowie, zatwierdzonego przez cesarza Franciszka Józefa w 1868, zaślubił Emilię Oesterle z niej:

Hr. Jan ur. 1854 oficer wojsk austriackich.

Hr Sobiesław ur. 1856.

Hr Krzysztof ur. 1857.

1) Do Ślepowrończyków nadanych i osiedlonych w Małopolsce od Łokietka, należą także Kochanowscy, Zemboccy, Łąciszewscy, Żukowie i kilka jeszcze innych domów, że nazwy Miroszow i Gąsiorowo nadane zostały osadom w pow. Proszowskim na pamiątkę Ciechanowskich, Mioszowic i Gąsiorowa, nie może ulegać wątpliwości.

2) Szalamony (mylnie od naszych heraldyków pisani Salomon) byli szlachecką, węgierską rodziną, której jedna linia osiedliwszy się w Krakowie i przyjąwszy obywatelstwo tego miasta, znaczne w XV i XVI stuleciach posiadają majątki, z niej Stanisław kupił w r. 1536 od Turzów rozległą i bogatą majątność myślowiecką na Śląsku na pograniczu województwa krakowskiego, ostatni z rodziny Mikołaj umarł bezpotomnie a jego siostra Jadwiga przeniosła Myślowice w dom Mioszowskich.